

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Σαράντα Ένα

Jeff Pippenger
2026-02-05

Αριθμός Σαράντα Ένα

Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Λευιτικού παρουσιάζει τις εορτές της ανοίξεως και του φθινοπώρου, και η αναπαράσταση των εορτών είναι θεϊκώς βαθυσήμαντη στη δομή, και στην τέλεια αντιστοιχίση των αρχικών και τελικών δομών, μέσα στη συνολική δομή. Οι εορτές της ανοίξεως και οι εορτές του φθινοπώρου αντιστοιχούν η μία προς την άλλη. Το κεφάλαιο μαρτυρεί επανειλημμένως περί του Παλμονί, του θαυμαστού αριθμητού. Το κεφάλαιο συνδέεται σταθερά και θαυμασίως με το έσχατο μήνυμα των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Ο αριθμός «23» αντιπροσωπεύει την εξιλέωση, η οποία είναι ο συνδυασμός της Θεότητας και της ανθρωπότητας. Το όνομα Λευιτικών αντιπροσωπεύει την ιεροσύνη των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι όλοι οι προφήτες ομιλούν περί των εσχάτων ημερών, και οι ιερείς των εσχάτων ημερών είναι εκείνοι τους οποίους ο Πέτρος προσδιορίζει ως άγιον ιεράτευμα. Το άγιον ιεράτευμα του Πέτρου είναι οι σοφοί, οι οποίοι κατανοούν την αύξηση της γνώσεως που παράγει το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Οι μωροί, ή οι ασεβείς, όπως τους προσδιορίζει ο Δανιήλ, απορρίπτουν την αύξηση της γνώσεως, και ο Ωσηέ μάς πληροφορεί ότι για τον λόγο αυτό απορρίπτονται ως ιερείς.

Ο λαός μου αφανίζεται δι' έλλειψιν γνώσεως· επειδή συ απέρριψες τη γνώση, και εγώ θα σε απορρίψω, ώστε να μη είσαι ιερεύς εις εμέ· επειδή ελησμόνησες τον νόμον του Θεού σου, και εγώ θα λησμονήσω τα τέκνα σου. Όσον ηυξάνοντο, τόσον ήμαρτον εναντίον μου· διά τούτο θα μεταβάλω τη δόξα αυτών εις αισχύνην. Ωσηέ 4:6, 7.

Οί μέθυσοι του Έφραϊμ, τους οποίους ο Ήσαϊας επίσης αποκαλεί «στέφανον δόξης», έχουν τη δόξα τους μεταστραμμένη εις «αισχύνην». Ο Ωσηέ προσδιορίζει ρητώς ότι εκείνοι που απορρίπτουν την αύξησιν της γνώσεως των εσχάτων ημερών είναι ή Λαοδικεία Έκκλησία των Αντβεντιστών της Έβδόμης Ημέρας, διότι κατέγραψε· «ο λαός μου». Ο λαός Του θα απορριφθῆ ως ιερείς, και τούτο συμβαίνει εν τη τελικῇ και τετάρτη γενεᾷ, διότι πρόκειται να λησμονήσει τὰ τέκνα τους, και τὰ τέκνα αντιπροσωπεύουν την έσχάτην γενεάν.

Εξιλέωση

Ο τίτλος του «Λευιτικόν 23» σημαίνει «η εξιλέωση της ιεροσύνης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων». Αυτή η αλήθεια μπορεί να συναχθεί απλώς από το όνομα του βιβλίου σε συνάρτηση με τον αριθμό του κεφαλαίου. Η εξιλέωση, στην οποία αναφέρεται το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Λευιτικού, σημαίνει «ένωσις εις εν» και προσδιορίζει τον συνδυασμό της Θεότητας και της ανθρωπότητας. Αυτός ο συνδυασμός παριστάνεται με πλήθος συμβόλων στον Λόγο του Θεού, ένα

από τα οποία είναι ότι ο ανθρώπινος ναός πρέπει να ενωθεί με τον Θείο ναό.

Ο ανθρώπινος ναός έχει ένα πλαίσιο από «23» αρσενικά και «23» θηλυκά χρωμοσώματα. Ο Πέτρος προσδιορίζει ότι το ιερατείο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι «πνευματικός οίκος». Τα χρωμοσώματα αυτά ενώνονται μαζί, καθώς ενώνονται άνδρας και γυναίκα, και εκείνο που ο Θεός συνέζευξε, άνθρωπος ας μη χωρίζει. Ο γάμος είναι ένα ακόμη σύμβολο της συμφιλίωσης. Το Λευιτικόν «23» σημαίνει τον συνδυασμό του ναού του Επουρανίου Αρχιερέως με τον ναό των ιερέων, οι οποίοι είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Είκοσι δύο εδάφια

Οι εαρινές εορτές στο Λευιτικόν εικοστό τρίτο αντιπροσωπεύονται στα πρώτα είκοσι δύο εδάφια του κεφαλαίου, και οι φθινοπωρινές εορτές αντιπροσωπεύονται στα τελευταία είκοσι δύο εδάφια του κεφαλαίου. Το τελευταίο εδάφιο είναι το εδάφιο σαράντα τέσσερα, σύμβολο του 1844, όταν η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού άρχισε τη δεκάτη ημέρα του εβδόμου μηνός, σε εκπλήρωση του Λευιτικού εικοστού τρίτου. Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο διαιρείται σε δύο περιόδους των είκοσι δύο εδαφίων· αμφοτέρως οι περίοδοι των είκοσι δύο εδαφίων συνδέονται λογικώς ως εορτές, αλλά και διακρίνονται λογικώς από τη διακονία του Χριστού στην αυλή και στα Άγια, την οποία αντιπροσωπεύει η άνοιξη, και από τη διακονία Του στα Άγια των Αγίων, την οποία αντιπροσωπεύει το φθινόπωρο.

22

Τόσο οι εορτές της άνοιξης όσο και του φθινοπώρου αντιπροσωπεύονται από είκοσι δύο εδάφια, και τα εδάφια ευθυγραμμίζονται με τη μαρτυρία του εβραϊκού αλφαβήτου, το οποίο αποτελείται από «22» γράμματα. Το «22» είναι το ένα δέκατο του «220», το οποίο αποτελεί σύμβολο του συνδυασμού της Θεότητας και της ανθρωπότητας. Το «220» αντιπροσωπεύει την έναρξη τόσο των 2.520 ετών της διασποράς του Ιούδα όσο και των 2.300 ετών μέχρι την Ημέρα του Εξιλασμού. Το σημείο εκκίνησης των 2.520 ήταν το 677 π.Χ. και το σημείο εκκίνησης των 2.300 ήταν το 457 π.Χ., προσδιορίζοντας έτσι τα διακόσια είκοσι έτη ως τον συνδετικό κρίκο μεταξύ της προφητείας περί καταπατήσεως του στρατεύματος του Θεού και της προφητείας περί καταπατήσεως του αγιαστηρίου του Θεού. Αμφοτέρως αυτές οι προφητείες έληξαν με την άφιξη της αντιτυπικής Ημέρας του Εξιλασμού στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Κατ' εκείνη την ημερομηνία, άρχισε το έργο του Χριστού να ενώσει τον ανθρώπινο ναό με τον Θείο ναό, και τότε εκπληρώθηκαν τόσο το Αββακούμ 2:20 όσο και το Ιωάννης 2:20. Ο Αββακούμ προσδιόρισε ότι το Θείο βρισκόταν τότε στα Άγια των Αγίων, και ο Ιωάννης κατέγραψε ότι ο Μιλλεριτικός ναός, ο οποίος επρόκειτο να εισέλθει διά της πίστεως σε εκείνα τα Άγια των Αγίων, είχε συμπληρώσει την περίοδο των σαράντα έξι ετών, η οποία σημάδευε την ανέγερση του Μιλλεριτικού ανθρώπινου ναού από το 1798 έως το 1844. Η ιστορία των «46» ετών, αποτελούμενη από «23» και «23», παριστάνεται από το έργο του Γουίλλιαμ Μίλλερ, ο οποίος πρώτος άρχισε να παρουσιάζει το μήνυμα εκείνης της ιστορίας το 1831, «220» έτη μετά τη δημοσίευση της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου. Ο Θεϊός Λόγος, που δημοσιεύθηκε το 1611, ενώθηκε με έναν ανθρώπινο αγγελιαφόρο «220» έτη αργότερα, το 1831. Τόσο οι εορτές της

ανοίξεως όσο και του φθινοπώρου παριστάνονται από «22» εδάφια.

Είκοσι δύο εδάφια, αποτελούμενα από δύο γραμμές του ίδιου θέματος, απαιτούν ώστε, προφητικώς, τα πρώτα είκοσι δύο εδάφια να θεθούν επάνω από τα επόμενα είκοσι δύο εδάφια. Κατά την ευθυγράμμιση των δύο γραμμών με αυτόν τον τρόπο, συνάπτετε το έργο της αυλής και του Αγίου Τόπου, όπως αυτό απεικονίζεται στις εαρινές εορτές, με το έργο του Χριστού στα Άγια των Αγίων. Σε αυτό το προφητικό επίπεδο, τούτο παριστά τη σύζευξη δύο ναών, η οποία καταδεικνύει το έργο του Χριστού για την αποκατάσταση της ενότητας.

Όταν τα εδάφια ένα έως είκοσι δύο παραλληλισθούν με το εδάφιο είκοσι τρία έως σαράντα τέσσερα, εγκαθιδρύεται μία προφητική γραμμή, στην οποία μαρτυρούν τα είκοσι δύο γράμματα του εβραϊκού αλφαβήτου, καθώς και ο συμβολισμός που αντιπροσωπεύεται από τον αριθμό «22», και επίσης ο συμβολισμός που αντιπροσωπεύεται από τις εορτές, σε συνάφεια με την εκπλήρωση των εορτών αυτών στην ιερή ιστορία.

Η αρχή των εαρινών εορτών προσδιορίζει πρώτα το Σάββατο της εβδόμης ημέρας, και το τέλος των φθινοπωρινών εορτών προσδιορίζει το Σάββατο του εβδόμου έτους. Ο Χριστός, ως το Άλφα και το Ωμέγα, έθεσε το Σάββατο στην αρχή και στο τέλος των δύο μαρτύρων του «22» στη γραμμή της ιερωσύνης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Το Σάββατο της εβδόμης ημέρας υπήρξε το ιδιαίτερο φως στην αρχή της αντιτυπικής Ημέρας του Εξιλασμού το 1844, και το φως του Σαββάτου του εβδόμου έτους είναι το φως στο τέλος. Το Σάββατο της εβδόμης ημέρας ήταν επίσης η πρώτη αγία σύναξη του Λευιτικού «23», όπως το Σάββατο του εβδόμου έτους είναι η τελευταία αγία σύναξη στο κεφάλαιο. Το Σάββατο είναι το άλφα και το ωμέγα της γραμμής του ιερέως στο κεφάλαιο «23». Το πρώτο, δηλαδή το Σάββατο της εβδόμης ημέρας, είναι το άλφα της ιερωσύνης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και το τελευταίο, δηλαδή το Σάββατο του εβδόμου έτους, είναι το ωμέγα της ιερωσύνης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

«Εκείνοι που κοινωνούν με τον Θεό περιπατούν στο φως του Ηλίου της Δικαιοσύνης. Δεν ατιμάζουν τον Λυτρωτή τους διαφθείροντας την οδό τους ενώπιον του Θεού. Ο ουράνιος φωτισμός λάμπει επάνω τους. Καθώς πλησιάζουν προς το τέλος της ιστορίας αυτής της γης, η γνώση τους περί του Χριστού, και των προφητειών που αναφέρονται σε αυτόν, αυξάνεται πολύ. Έχουν άπειρη αξία στα μάτια του Θεού· διότι είναι ενωμένοι με τον Υιό του. Για αυτούς ο λόγος του Θεού είναι απaráμιλλης ομορφιάς και γλυκύτητας. Βλέπουν τη σπουδαιότητά του. Η αλήθεια αποκαλύπτεται σε αυτούς. Το δόγμα της ενσάρκωσης περιβάλλεται από απαλή ακτινοβολία. Βλέπουν ότι η Γραφή είναι το κλειδί που ξεκλειδώνει όλα τα μυστήρια και επιλύει όλες τις δυσκολίες. Εκείνοι που δεν ήταν πρόθυμοι να δεχθούν το φως και να περιπατήσουν μέσα στο φως δεν θα μπορέσουν να κατανοήσουν το μυστήριο της ευσέβειας· αλλά εκείνοι που δεν δίστασαν να σηκώσουν τον σταυρό και να ακολουθήσουν τον Ιησού, θα δουν φως μέσα στο φως του Θεού.» The Southern Watchman, 4 Απριλίου 1905.

Εδώ, «πλησίον της λήξεως της ιστορίας της γης αυτής», στο τέλος της αντιτυπικής Ημέρας του Εξιλασμού, η «διδασκαλία της ενανθρωπήσεως» περιβάλλεται με μια «απαλή» λαμπρότητα, όπως η διδασκαλία του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας στην αρχή της αντιτυπικής Ημέρας του

Εξιλασμού.

«Ο Ιησούς σήκωσε το κάλυμμα της κιβωτού, και είδα τις πλάκες του λίθου, επάνω στις οποίες ήσαν γραμμένες οι Δέκα Εντολές. Έμεινα κατάπληκτη καθώς έβλεπα την τέταρτη εντολή στο ακριβές κέντρο των δέκα προσεπτών, με απαλό φωτοστέφανο φωτός να την περιβάλλει. Είπε ο άγγελος: “Είναι η μόνη από τις δέκα που ορίζει τον ζώντα Θεό, ο οποίος δημιούργησε τους ουρανούς και τη γη και όλα όσα υπάρχουν εν αυτοίς. Όταν ετέθησαν τα θεμέλια της γης, τότε ετέθη και το θεμέλιο του Σαββάτου επίσης.”» Testimonies, τόμος 1, 75.

Το σάββατο της εβδομής ημέρας, το οποίο είναι «θεμέλιο», αρχίζει το Λευιτικόν «23», και το σάββατο του εβδομού έτους ολοκληρώνει τη μαρτυρία των ιερέων, όπως αυτή παριστάνεται από τις εορτές της ανοίξεως και του φθινοπώρου. Το σάββατο του εβδομού έτους αντιπροσωπεύει τον ναό που είναι οικοδομημένος επάνω στο θεμέλιο. Το σάββατο του εβδομού έτους στο τέλος παριστάνεται από το 2.520, καθώς το σάββατο της εβδομής ημέρας παριστάνεται από το 2.300. Το σάββατο του εβδομού έτους αντιπροσωπεύει τη «διδασκαλία της ενανθρωπήσεως». Το σάββατο της εβδομής ημέρας είναι το σημείο του Δημιουργού, και το σάββατο του εβδομού έτους είναι το σημείο της θεότητας συνδυασμένης με την ανθρωπότητα.

Ευθυγραμμίζοντας τις Γραμμές

Όταν ευθυγραμμίζουμε τις εορτές της άνοιξης με τις εορτές του φθινοπώρου στο Λευιτικό εικοστό τρίτο, τη γιορτή του Πάσχα ακολουθεί την επόμενη ημέρα η επταήμερη εορτή των αζύμων, και τη γιορτή των απαρχών ακολουθεί η ημέρα μετά την έναρξη της επταήμερης εορτής των αζύμων. Τρία ορόσημα μέσα σε τρεις ημέρες.

Η περίοδος των επτά ημερών που συνιστά τη γιορτή των αζύμων αρχίζει με ιερή σύναξη και ολοκληρώνεται με την ίδια. Την ημέρα μετά την έναρξη της γιορτής των αζύμων έρχεται η γιορτή των πρωτογεννημάτων, και περιλαμβάνει την προσφορά των πρώτων καρπών του εαρινού κριθαριού. Η Πεντηκοστή, που ονομάζεται επίσης γιορτή των εβδομάδων, λαμβάνει χώρα πενήντα ημέρες μετά τη γιορτή των πρωτογεννημάτων, η οποία σηματοδοτεί την έναρξη μιας περιόδου επτά εβδομάδων που λήγει την τεσσαρακοστή ένατη ημέρα, και ακολουθείται από την Πεντηκοστή, που σημαίνει πενήντα.

Το Πάσχα αρχίζει το εσπέρας της δεκάτης τετάρτης. Το Πάσχα δεν είναι αγία σύναξη.

Έπειτα, τη δεκάτη πέμπτη ημέρα, έρχεται η επταήμερος εορτή των αζύμων. Η πρώτη ημέρα και η τελευταία ημέρα της επταήμερου εορτής είναι άγιαι συνάξεις.

Την επόμενη ημέρα, τη δεκάτη έκτη ημέρα, φθάνει η ημέρα των πρώτων καρπών. Έπειτα αρχίζουν οι επτά εβδομάδες που σηματοδοτούνται από την εορτή της Πεντηκοστής, και η Πεντηκοστή είναι μία από τις επτά άγιες συνάξεις που αντιπροσωπεύονται στις εορτές της άνοιξης και του φθινοπώρου. Οι πρώτοι καρποί δεν αποτελούν άγια σύναξη.

Κατόπιν, την πρώτη ημέρα του εβδομού μηνός, η εορτή των σαλπύγων είναι ιερά σύναξις.

Η Ημέρα του Εξιλασμού, τη δεκάτη ημέρα του εβδομού μηνός, είναι ιερά σύναξις, αλλά όχι εορτή.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Σκηνοπηγιῶν εἶναι ἱερὰ σὺνάξις. Μετὰ τὴν ἑπταήμερον ἑορτὴν ἀκολουθεῖ ἡ ὀγδὴ ἡμέρα τῶν Σκηνοπηγιῶν, μολονότι ἡ ὀγδὴ ἡμέρα θεωρεῖται ἐκτὸς τῶν χρονικῶν περιόδων αἵτινες ἀντιπροσωπεύονται διὰ τῶν ἑορτῶν. Ἡ ὀγδὴ αὕτη ἡμέρα εἶναι ἱερὰ σὺνάξις.

Αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ με ἐπτά ἅγιες συνάξεις, ὅταν συμπεριληφθεῖ τὸ Σάββατο τῆς ἐβδόμης ἡμέρας που εἰσάγει τις εορτές. Ἐπτά ἅγιες συνάξεις καὶ ἐπτά εορτές, ἀν καὶ ἀντιστοιχοῦν με διαφορετικὸ τρόπο ἀπὸ ὅ,τι οἱ ἅγιες συνάξεις. Τα πρῶτα καὶ τα τελευταῖα ὀρόσημα εἶναι Σάββατα, πρῶτα γιὰ τὴν ἡμέρα, ἔπειτα γιὰ τὸ ἔτος. Ἐντὸς τῶν εορτῶν που προσδιορίζονται μετὰ τῶν Σαββάτων ἄλφα καὶ ὠμέγα, ὑπάρχουν ἐπτά εορτές καὶ πέντε ἅγιες συνάξεις. Ἐάν συμπεριλάβετε τὸ ἄλφα Σάββατο τῆς ἐβδόμης ἡμέρας καὶ τὸ ὠμέγα Σάββατο τοῦ ἐβδόμου ἔτους, ἔχετε ἐπτά ἅγιες συνάξεις καὶ ἐπτά εορτές. Εἶναι κατανοητὸ ὅτι ἡ ὀγδοῦ ἡμέρα τῆς Σκηνοπηγίας δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῶν εορτῶν καὶ δημιουργεῖ τὸ αἰνίγμα τοῦ ογδόου ὡς ὄντος ἐκ τῶν ἐπτά. Τὸ σημεῖο που ἐπισημαίνω ἐδῶ εἶναι ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὡς Παλμωνί, ὀργάνωσε τις παραλλαγές τῶν ἀριθμῶν ἐντὸς τοῦ κεφαλαίου «23» κατὰ τρόπο ἀπολύτως καταπληκτικὸ.

Ἄνοιξη

Οἱ ἀνοιξιάτικες εορτές περιλαμβάνουν μίαν ἑπταήμερη περίοδο εορτῆς τῶν ἀζύμων, ἡ ὁποία περιέχει μίαν ἄλφα ἱερὴ σὺνάξις στὴν ἀρχὴ καὶ μίαν ὠμέγα ἱερὴ σὺνάξις στὸ τέλος. Ἡ Πεντηκοστή εἶναι ἡ τρίτη ἱερὴ σὺνάξις στὶς ἀνοιξιάτικες εορτές. Ἡ Πεντηκοστή ἐρχεται ἔπειτα ἀπὸ μίαν περίοδο ἐπτά εβδομάδων, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ εορτὴ κατὰ τὴν πεντηκοστή ἡμέρα. Οἱ ἀνοιξιάτικες εορτές χαρακτηρίζονται ἀπὸ τέσσερις εὐόριτες ἡμέρες καὶ τρεῖς περιόδους. Τὸ Πάσχα, τὰ Ἀζύμα, οἱ Ἀπαρχές καὶ ἡ Πεντηκοστή εἶναι οἱ τέσσερις εὐόριτες ἡμέρες, καὶ οἱ τρεῖς περίοδοι εἶναι οἱ ἐπτά ἡμέρες τῶν Ἀζύμων, οἱ σαράντα ἐννέα ἡμέρες που προηγούνται καὶ περιλαμβάνουν τὴν πεντηκοστή ἡμέρα τῆς Πεντηκοστής, καὶ οἱ τρεῖς πρῶτες ἡμέρες, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν περίοδο συνιστάμενη ἀπὸ τρία στάδια.

Ἡ προσφορὰ τῶν πρωτογεννημάτων τῆς περιόδου τοῦ Πάσχα ἀντιστοιχεῖ με τὴν προσφορὰ τῶν πρωτογεννημάτων κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστής· οἱ προσφορές τῶν πρωτογεννημάτων τοῦ κριθαριοῦ στὴν τριήμερη περίοδο τοῦ Πάσχα, καὶ ἡ προσφορὰ τῶν πρωτογεννημάτων τοῦ σίτου κατὰ τὴν Πεντηκοστή, κατὰ τὴν λήξιν τῆς πεντηκοστιανῆς περιόδου τῶν σαράντα ἐννέα—πενήντα ἡμερῶν.

Πτώση

Οἱ φθινοπωρινές εορτές ἀρχίζουν με μίαν συγκεκριμένη ἡμέρα εορτῆς, ἡ ὁποία ἐγκαινιάζει μίαν δεκαήμερη περίοδο που οδηγεῖ σὲ κρίση. Πέντε ἡμέρες μετὰ τὴν κρίση, τελεῖται μίαν εορτὴ ἐπτά ἡμερῶν, ἀπὸ τις ὁποῖες ἡ πρῶτη καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν ἐπτά ἡμερῶν ὀρίζονται ὡς ἅγιες συνάξεις. Ἀπὸ τὴν δέκατη πέμπτη ἕως τὴν εικοστή δευτέρη ἡμέρα εορτάζεται ἡ εορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας, καὶ ἔπειτα, κατὰ τὴν εικοστή τρίτη ἡμέρα, σημειώνεται τὸ σάββατο τῆς γῆς.

Ὅταν λαμβάνουμε τις φθινοπωρινές εορτές καὶ τις τοποθετοῦμε ἐπάνω στὶς ἀνοιξιάτικες εορτές, ἔχουμε δύο γραμμές που ἀμφότερες ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ εἴκοσι δύο ἐδάφια· ἐτσι, ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τα εἴκοσι δύο γράμματα τοῦ ἐβραϊκοῦ ἀλφαβήτου. Ὅταν αὐτὸ γίνεται, τὸ

πρώτο ορόσημο είναι η ιερά σύναξη του σαββάτου της εβδόμης ημέρας, και το τελευταίο ορόσημο είναι η ιερά σύναξη του σαββάτου του εβδόμου έτους.

Επίσης, τη δέκατη πέμπτη ημέρα του έβδομου μήνα, όταν θα έχετε συνάξει τον καρπό της γης, θα εορτάζετε εορτή προς τον Κύριο επτά ημέρες· την πρώτη ημέρα θα είναι σάββατο, και την όγδοη ημέρα θα είναι σάββατο. Λευιτικόν 23:39.

Η Πεντηκοστή ήταν η πρώτη βροχή, και η Σκηνοπηγία είναι η όψιμη βροχή. Η έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή αντιπροσωπευόταν από μία ημέρα, και η έκχυση που αντιπροσωπεύεται από τη Σκηνοπηγία είναι μία περίοδος η οποία ολοκληρώνεται και κατόπιν ακολουθείται από ένα Σάββατο, δηλαδή από την όγδοη ημέρα, έπειτα από επτά ημέρες. Το Σάββατο που ακολουθεί την τελική εκδήλωση της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος αντιπροσωπεύει το Σάββατο της γης, κατά το οποίο αυτή αναπαύεται επί χίλια έτη.

«Στον καιρό της θλίψεως όλοι φύγαμε από τις πόλεις και τα χωριά, αλλά μας καταδίωκαν οι ασεβείς, οι οποίοι εισήλθαν στις οικίες των αγίων με ξίφος. Ύψωσαν το ξίφος για να μας θανατώσουν, αλλά αυτό έσπασε και έπεσε ανίσχυρο σαν άχυρο. Τότε όλοι μας κράξαμε ημέρα και νύχτα για λύτρωση, και η κραυγή ανέβηκε ενώπιον του Θεού. Ο ήλιος ανέτειλε, και η σελήνη στάθηκε ακίνητη. Τα ρεύματα έπαυσαν να ρέουν. Σκοτεινά, βαριά νέφη υψώθηκαν και συγκρούονταν μεταξύ τους. Αλλ' υπήρχε ένας καθαρός τόπος σταθερής δόξης, από όπου ήλθε η φωνή του Θεού σαν φωνή υδάτων πολλών, η οποία εσειέ τους ουρανούς και τη γη. Ο ουρανός ανοιγόταν και έκλεινε και ήταν σε αναταραχή. Τα όρη εσειόντο σαν καλάμι στον άνεμο και εκτόξευαν ολόγυρα τραχείς βράχους. Η θάλασσα έβραζε σαν λέβητας και εκσφενδόνιζε λίθους επάνω στη γη. Και ενώ ο Θεός ελάλησε για την ημέρα και την ώρα της ελεύσεως του Ιησού και παρέδωσε την αιώνια διαθήκη στον λαό Του, ελάλησε μία πρόταση, και έπειτα εσιώπησε, ενώ τα λόγια αντηχούσαν διαμέσου της γης. Ο Ισραήλ του Θεού στεκόταν με τα μάτια του προσηλωμένα προς τα επάνω, ακούγοντας τα λόγια καθώς έβγαιναν από το στόμα του Ιεχωβά και αντηχούσαν διαμέσου της γης σαν βροντές ισχυρότατες. Ήταν φοβερά κατανυκτικό. Και στο τέλος κάθε προτάσεως οι άγιοι ανέκραζαν: «Δόξα! Αλληλούια!» Τα πρόσωπά τους φωτίζονταν από τη δόξα του Θεού· και έλαμπαν από τη δόξα, όπως το πρόσωπο του Μωυσέως όταν κατέβηκε από το Σινά. Οι ασεβείς δεν μπορούσαν να τους αντικρίσουν εξαιτίας της δόξης. Και όταν η ατελεύτητη ευλογία εκφωνήθηκε επάνω σε εκείνους που είχαν τιμήσει τον Θεό, τηρώντας άγιο το Σάββατό Του, ακούσθηκε ισχυρή κραυγή νίκης κατά του θηρίου και κατά της εικόνας αυτού.»

«Τότε άρχισε το ιωβηλαίο, όταν η γη έπρεπε να αναπαυθεί.» Early Writings, 34.

Το ιωβηλαίο είναι το πεντηκοστό έτος, έπειτα από επτά κύκλους των επτά ετών, πράγμα που αντιστοιχεί στις 49 ημέρες που οδηγούν στην πεντηκοστή ημέρα της Πεντηκοστής. Όταν η ακολουθία των εορτών του φθινοπώρου συνενώνεται με τις εορτές της άνοιξης, προκύπτουν 49 ημέρες που οδηγούν στην Πεντηκοστή, η οποία σηματοδοτεί την αρχή της επταήμερης περιόδου της Σκηνοπηγίας. Η Πεντηκοστή και η Σκηνοπηγία ευθυγραμμίζονται, και μαζί προσδιορίζουν την περίοδο της όψιμης βροχής, η οποία αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής και συνεχίζεται έως ότου κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας, ο Κύριος επιστρέψει και κατόπιν η γη αναπαυθεί, όπως παριστάνεται από το Σάββατο του εβδόμου έτους, το οποίο είναι το όγδοο των επτά στη γιορτή της

Σκηνοπηγίας.

Όταν συνενώνουμε αμφοτέρους τις σειρές των είκοσι δύο εδαφίων, το πράττουμε για διάφορους λόγους. Αμφοτέρους οι σειρές αποτελούνται από είκοσι δύο εδάφια, ενώ το είκοσι δύο είναι το δέκατο του 220, σύμβολο του συνδυασμού της Θειότητας και της ανθρωπότητας.

Και οι δύο σειρές αντιπροσωπεύουν το εβραϊκό αλφάβητο των είκοσι δύο γραμμάτων.

Και οι δύο γραμμές αντιπροσωπεύουν τις εορτές.

Και οι δύο γραμμές αντιπροσωπεύουν τις δύο θεριστικές περιόδους του έτους.

Και οι δύο γραμμές αντιπροσωπεύουν το έργο του Χριστού στην αυλή, στα Άγια και στα Άγια των Αγίων. Το Λευιτικόν αναφέρεται στους ιερείς, και ο Ιησούς είναι ο επουράνιος Αρχιερέυς. Για τους λόγους αυτούς, δικαιολογούμεθα να εφαρμόζουμε τη μεθοδολογία «γραμμή επί γραμμή» στις σαράντα τέσσερις περικοπές του εικοστού τρίτου κεφαλαίου του Λευιτικού.

Η Πεντηκοστή υπήρξε η πρώτη βροχή για τον Χριστιανισμό, και η Σκηνοπηγία είναι η όψιμη βροχή για τον Χριστιανισμό. Επομένως, αντιστοιχίζουμε την εαρινή «ημέρα της Πεντηκοστής» προς τις επτά φθινοπωρινές ημέρες της Σκηνοπηγίας. Όταν η Αδελφή White δήλωσε: «Στον καιρό της θλίψεως όλοι εφύγαμε από τις πόλεις και τα χωριά», προσδιορίζει τον χρόνο κατά τον οποίο ο λαός του Θεού ζει στην έρημο εξαιτίας του διωγμού. Η διαβίωση σε σκηνές κατά την περίοδο της Σκηνοπηγίας προτυπώνει την ιστορία που οδηγεί αμέσως στην σαββατική ιωβηλαία ανάπαυση για τη γη.

Η Ημέρα της Πεντηκοστής σηματοδοτεί την αρχή των επτά ημερών της Σκηνοπηγίας. Κατόπιν, το ιωβηλαίο παριστάνεται από την όγδοη ημέρα, δηλαδή από εκείνη των επτά ημερών της Σκηνοπηγίας. Πέντε ημέρες πριν από τη γιορτή της Σκηνοπηγίας ήταν η Ημέρα του Εξιλασμού. Έτσι, πέντε ημέρες πριν από την Πεντηκοστή που σηματοδοτεί την αρχή της Σκηνοπηγίας, επισημαίνεται κρίση. Δέκα ημέρες πριν από την κρίση της Ημέρας του Εξιλασμού είναι η γιορτή των Σαλπύγων. Όταν οι γραμμές συνδυάζονται, πέντε ημέρες πριν από τον νόμο της Κυριακής, που παριστάνεται από την Πεντηκοστή, επισημαίνεται κρίση. Δέκα ημέρες πριν από αυτό, επισημαίνεται η γιορτή των Σαλπύγων.

Το βάπτισμα του Χριστού αντιπροσώπευε τον θάνατό Του, την ταφή Του και την ανάστασή Του. Τα τρία αυτά βήματα αντιπροσωπεύονται από τον θάνατό Του κατά το Πάσχα, από την ταφή Του και την ανάπαυσή Του κατά το Σάββατο, και από την ανάστασή Του την Κυριακή. Οι τρεις ημέρες του θανάτου, της ταφής και της αναστάσεώς Του αποτελούν ένα ορόσημο που συνίσταται από τρία βήματα. Επομένως, αρχίζουμε τον συνδυασμό των δύο γραμμών των εορτών της άνοιξης και του φθινοπώρου από την ανάσταση. Η ανάσταση της τρίτης ημέρας αρχίζει μία περίοδο σαράντα εννέα ημερών που οδηγεί στην Πεντηκοστή, η οποία είναι ο νόμος της Κυριακής. Αυτή η περίοδος των σαράντα εννέα ημερών προηγείται από την εορτή των αζύμων, η οποία αρχίζει μία ημέρα νωρίτερα και εκτείνεται πέντε ημέρες πέρα από την ημέρα των πρωτογεννημάτων.

Από την ανάσταση των πρώτων καρπών έως τον νόμο της Κυριακής μεσολαβούν σαράντα εννέα ημέρες, με τον νόμο της Κυριακής να είναι η πεντηκοστή ημέρα. Πέντε ημέρες πριν από τον νόμο

της Κυριακής παριστάνεται η κρίση, και δέκα ημέρες πριν από εκείνη την κρίση σημειώνεται η προειδοποίηση των σαλπίγγων. Η ανάσταση είναι το πρώτο ορόσημο· έπειτα, πέντε ημέρες αργότερα, ολοκληρώνεται η περίοδος των αζύμων. Τριάντα ημέρες αφού τελειώσουν τα άζυμα, λαμβάνει χώρα η προειδοποίηση των σαλπίγγων. Δέκα ημέρες αργότερα σημειώνεται η κρίση της Ημέρας του Εξιλασμού και πέντε ημέρες αργότερα φθάνει ο νόμος της Κυριακής της Πεντηκοστής.

Αυτό προσδιορίζει επτά ορόσημα στη διαδοχική εφαρμογή των εορτών της άνοιξης και του φθινοπώρου: την αρχή των αζύμων, την ανάσταση, το τέλος των αζύμων, την προειδοποίηση των σαλπίγγων, την κρίση, την Πεντηκοστή και την όψιμη βροχή. Αυτά τα επτά ορόσημα τοποθετούνται εντός ενός άλφα σαββάτου της εβδομής ημέρας και ενός ωμέγα σαββάτου του εβδομού έτους. Τα επτά ορόσημα, διατυπωμένα μεταξύ των δύο Σαββάτων, απομονώνουν και προσδιορίζουν μία περίοδο πέντε ημερών, ακολουθούμενη από μία περίοδο τριάντα ημερών, μία περίοδο δέκα ημερών, μία περίοδο πέντε ημερών και μία περίοδο επτά ημερών.

Όταν, λοιπόν, παραβάλουμε την ανάσταση του Χριστού, διαπιστώνουμε μια περίοδο σαράντα ημερών κατά την οποία δίδαξε τους μαθητές «πρόσωπο προς πρόσωπο» και κατόπιν αναλήφθηκε. Έπειτα, επί δέκα ημέρες οι μαθητές βρίσκονταν στο ανώγειο. Οι δέκα εκείνες ημέρες κατέληξαν στην Ημέρα της Πεντηκοστής, η οποία είναι ο νόμος της Κυριακής. Αυτό προσθέτει μια περίοδο σαράντα ημερών και μια περίοδο δέκα ημερών στη γραμμή των ιερών, η οποία αντιπροσωπεύεται από το Λευιτικό «23».

Από την ανάσταση υπάρχουν πέντε ημέρες έως το τέλος των αζύμων, έπειτα τριάντα ημέρες έως την προειδοποίηση της σάλπιγγας, έπειτα πέντε ημέρες έως την ανάληψη του Χριστού, έπειτα πέντε ημέρες έως την κρίση, και έπειτα πέντε ημέρες έως τις επτά ημέρες της Πεντηκοστής της όψιμης βροχής.

Η αρχή των επτά ημερών των αζύμων ακολουθείται την επόμενη ημέρα από την ανάσταση των πρωτογεννημάτων. Η ανάσταση λαμβάνει χώρα εντός των επτά ημερών των αζύμων, και πέντε ημέρες μετά την ανάσταση λήγει η περίοδος των αζύμων.

Τριάντα ημέρες μετά το τέλος των αζύμων, οι σάλπιγγες σηματοδοτούν προειδοποίηση.

Πέντε ημέρες μετά την προειδοποίηση των σαλπίγγων, ο Χριστός ανήλθε, αφού δίδαξε επί σαράντα ημέρες. Η ανάληψή Του σηματοδότησε την αρχή δέκα ημερών στο υπερώο.

Τότε, πέντε ημέρες μετά την ανάληψή Του, επισημαίνεται η κρίση.

Πέντε ημέρες αργότερα, ο κυριακάτικος νόμος της Πεντηκοστής ανοίγει την επταήμερη περίοδο της όψιμης βροχής.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι εκείνοι που ακολουθούν το Αρνίον όπου αν υπάγη. Ο Ηλίας και ο Μωυσής εφονεύθησαν στις 18 Ιουλίου 2020. Εφονεύθησαν όπου και ο Κύριός μας εσταυρώθη. Η ανάσταση του Χριστού προετύπωνε την ανάσταση της 31ης Δεκεμβρίου 2023. Πριν από εκείνη την ημερομηνία, τον Ιούλιο του 2023, φωνή εν τη ερήμω ήρχισε να ηχή ένα μήνυμα παριστάμενο ως άζυμος άρτος. Το προζύμιον αντιπροσωπεύει την πλάνη, την υποκρισία

και την αμαρτία, και το μήνυμα από την έρημο ήταν άζυμο. Από την 31η Δεκεμβρίου 2023 έως τον νόμο της Κυριακής, το Λευιτικόν «23» έχει διαμορφώσει ένα πλαίσιο του εξιλασμού των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το πλαίσιο εκείνο ευθυγραμμίζεται με το όνειρο του Μίλλερ, με τα παράθυρα του ουρανού του Μαλαχία τρία και της Αποκάλυψης δεκαεννέα. Ευθυγραμμίζεται με την τρίτη και την ενάτη ώρα κατά την ιερά εβδομάδα από το 27 έως το 34 μ.Χ.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.

«Καὶ διὰ τῆς γνώσεως αἱ κάμαραι θέλουσι πληρωθῆ με πάντα πολύτιμα καὶ τερπνὰ πλοῦτη.»

«Για τον νου και την ψυχή, καθώς και για το σώμα, αποτελεί νόμο του Θεού ότι η δύναμη αποκτάται με την προσπάθεια. Είναι η άσκηση που αναπτύσσει. Σε αρμονία με αυτόν τον νόμο, ο Θεός έχει παράσχει στον λόγο Του τα μέσα για τη νοητική και πνευματική ανάπτυξη.

«Η Αγία Γραφή περιέχει όλες τις αρχές που έχουν ανάγκη να κατανοήσουν οι άνθρωποι, ώστε να καταστούν κατάλληλοι είτε για την παρούσα ζωή είτε για τη μέλλουσα. Και οι αρχές αυτές μπορούν να γίνουν κατανοητές από όλους. Κανείς που διαθέτει πνεύμα ικανό να εκτιμήσει τη διδασκαλία της δεν μπορεί να διαβάσει ούτε ένα μόνο χωρίο της Αγίας Γραφής χωρίς να αποκομίσει από αυτό κάποια ωφέλιμη σκέψη. Αλλά η πολυτιμότερη διδασκαλία της Αγίας Γραφής δεν αποκτάται με περιστασιακή ή αποσπασματική μελέτη. Το μεγάλο της σύστημα αλήθειας δεν παρουσιάζεται κατά τέτοιον τρόπο ώστε να διακρίνεται από τον βιαστικό ή απρόσεκτο αναγνώστη. Πολλοί από τους θησαυρούς της κείνται πολύ κάτω από την επιφάνεια και μπορούν να αποκτηθούν μόνο με επιμελή έρευνα και συνεχή προσπάθεια. Οι αλήθειες που συνθέτουν το μεγάλο σύνολο πρέπει να αναζητηθούν και να συναχθούν, “ολίγον εδώ, ολίγον εκεί”. Ησαΐας 28:10.»

«Όταν, κατ’ αυτόν τον τρόπο, ερευνηθούν και συναχθούν μαζί, θα διαπιστωθεί ότι είναι τελείως προσαρμοσμένα το ένα προς το άλλο. Κάθε Ευαγγέλιο αποτελεί συμπλήρωμα των άλλων, κάθε προφητεία ερμηνεία κάποιας άλλης, κάθε αλήθεια ανάπτυξη κάποιας άλλης αλήθειας. Οι τύποι της ιουδαϊκής οικονομίας καθίστανται σαφείς διά του ευαγγελίου. Κάθε αρχή στον λόγο του Θεού έχει τη θέση της, κάθε γεγονός τη σημασία του. Και η πλήρης αυτή δομή, κατά τον σχεδιασμό και την εκτέλεσή της, μαρτυρεί υπέρ του Δημιουργού της. Μια τέτοια δομή κανένας νους, παρά μόνον ο νους του Απείρου, δεν θα μπορούσε να συλλάβει ή να κατασκευάσει.»

«Καθώς ερευνώνται τα διάφορα μέρη και μελετάται η μεταξύ τους σχέση, οι ανώτερες δυνάμεις του ανθρώπινου νου καλούνται σε έντονη δραστηριότητα. Κανείς δεν μπορεί να επιδοθεί σε μια τέτοια μελέτη χωρίς να αναπτύξει νοητική δύναμη.»

«Και η νοητική αξία της μελέτης της Βίβλου δεν συνίσταται μόνο στην αναζήτηση της αλήθειας και στη συγκέντρωσή της. Συνίσταται επίσης στην προσπάθεια που απαιτείται για να συλλάβει κανείς τα θέματα που παρουσιάζονται. Ο νους που ασχολείται μόνο με κοινότοπα ζητήματα γίνεται μικρόψυχος και εξασθενημένος. Αν δεν κληθεί ποτέ να κατανοήσει μεγάλες και εκτεταμένης εμβέλειας αλήθειες, με τον καιρό χάνει τη δύναμη της ανάπτυξης. Ως προφύλαξη εναντίον αυτής της εκφυλίσεως και ως κίνητρο προς ανάπτυξη, τίποτε άλλο δεν

μπορεί να εξισωθεί με τη μελέτη του λόγου του Θεού. Ως μέσο πνευματικής καλλιέργειας, η Βίβλος είναι αποτελεσματικότερη από κάθε άλλο βιβλίο, ή και από όλα τα άλλα βιβλία μαζί. Το μεγαλείο των θεμάτων της, η επιβλητική απλότητα των διατυπώσεών της, η ωραιότητα των εικόνων της, ζωογονούν και ανυψώνουν τις σκέψεις όπως τίποτε άλλο δεν μπορεί. Καμιά άλλη μελέτη δεν μπορεί να μεταδώσει τέτοια διανοητική δύναμη, όπως η προσπάθεια να συλλάβει κανείς τις συγκλονιστικές αλήθειες της αποκαλύψεως. Ο νους που έρχεται έτσι σε επαφή με τις σκέψεις του Απείρου δεν μπορεί παρά να διευρυνθεί και να ενδυναμωθεί.»

«Και ακόμη μεγαλύτερη είναι η δύναμη της Βίβλου στην ανάπτυξη της πνευματικής φύσεως. Ο άνθρωπος, πλασμένος για κοινωνία με τον Θεό, μόνο μέσα σε μια τέτοια κοινωνία μπορεί να βρει την αληθινή του ζωή και ανάπτυξη. Πλασμένος ώστε να βρίσκει στον Θεό την ύψιστη χαρά του, δεν μπορεί να βρει σε τίποτε άλλο εκείνο που μπορεί να κατευνάσει τους πόθους της καρδιάς, να ικανοποιήσει την πείνα και τη δίψα της ψυχής. Εκείνος που, με ειλικρινές και δεκτικό στοχασμό, μελετά τον λόγο του Θεού, επιζητώντας να κατανοήσει τις αλήθειές του, θα οδηγηθεί σε επαφή με τον Συγγραφέα του· και, εκτός αν το επιλέξει ο ίδιος, δεν υπάρχει όριο στις δυνατότητες της αναπτύξεώς του.»

«Στο ευρύ φάσμα του ύφους και των θεμάτων της, η Αγία Γραφή περιέχει κάτι που μπορεί να κινήσει το ενδιαφέρον κάθε νου και να αγγίξει κάθε καρδιά. Στις σελίδες της απαντώνται η αρχαιότατη ιστορία· η βιογραφία η αληθέστερη προς τη ζωή· αρχές διακυβέρνησης για τη διοίκηση του κράτους, για τη ρύθμιση του οίκου—αρχές τις οποίες η ανθρώπινη σοφία ουδέποτε εξίσωσε. Περιέχει τη βαθύτερη φιλοσοφία, την γλυκύτερη και την υψηλότερη ποίηση, την πλέον φλογερή και την πλέον συγκινητική. Ασυγκρίτως ανώτερα σε αξία από τα έργα οποιουδήποτε ανθρώπινου συγγραφέα είναι τα συγγράμματα της Αγίας Γραφής, ακόμη και όταν θεωρούνται κατ' αυτόν τον τρόπο· αλλά απείρως ευρύτερα ως προς το πεδίο τους, απείρως μεγαλύτερα ως προς την αξία τους, είναι όταν θεωρούνται στη σχέση τους προς τη μεγάλη κεντρική ιδέα. Υπό το φως αυτής της ιδέας, κάθε θέμα αποκτά νέα σημασία. Στις απλούστατα διατυπωμένες αλήθειες εμπεριέχονται αρχές υψηλές όσο ο ουρανός και που περικλείουν την αιωνιότητα.»

«Το κεντρικό θέμα της Βίβλου, το θέμα γύρω από το οποίο συναθροίζεται κάθε άλλο σε ολόκληρο το βιβλίο, είναι το σχέδιο της απολύτρωσης, η αποκατάσταση στην ανθρώπινη ψυχή της εικόνας του Θεού. Από την πρώτη υπόνοια ελπίδας στην απόφαση που εκφωνήθηκε στην Εδέμ έως εκείνη την έσχατη ένδοξη υπόσχεση της Αποκάλυψης, “Θέλουσιν ιδεί το πρόσωπον αυτού· και το όνομα αυτού θέλει είσθαι επί των μετώπων αυτών” (Αποκάλυψη 22:4), το κύριο νόημα κάθε βιβλίου και κάθε περικοπής της Βίβλου είναι η εκδίπλωση αυτού του θαυμαστού θέματος,—η ανύψωση του ανθρώπου,—η δύναμη του Θεού, “ήτις δίδει εις ημάς την νίκην διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.” Α΄ Κορινθίους 15:57.»

«Όποιος συλλαμβάνει αυτή τη σκέψη έχει ενώπιόν του ένα απέραντο πεδίο μελέτης. Έχει το κλειδί που θα του ανοίξει ολόκληρο τον θησαυροφυλάκιο του λόγου του Θεού.»

«Η επιστήμη της απολυτρώσεως είναι η επιστήμη όλων των επιστημών· η επιστήμη που αποτελεί το αντικείμενο μελέτης των αγγέλων και όλων των νοημόνων όντων των μη πεπτωκότων κόσμων· η επιστήμη που προσελκύει την προσοχή του Κυρίου και Σωτήρος μας· η επιστήμη που εισέρχεται στον σκοπό ο οποίος εκυοφορείτο στον νου του Απείρου

—“σεσιγημένον κατά χρόνους αιώνιους” (Ρωμαίους 16:25, R.V.): η επιστήμη που θα αποτελεί τη μελέτη των λυτρωμένων του Θεού σε ατελεύτητους αιώνες. Αυτή είναι η υψίστη μελέτη στην οποία είναι δυνατόν να επιδοθεί ο άνθρωπος. Όπως καμία άλλη μελέτη δεν μπορεί, θα ζωογονήσει τον νου και θα ανυψώσει την ψυχή.»

«Η υπεροχή της γνώσεως είναι ότι η σοφία δίδει ζωή εις εκείνους που την έχουν.» «Οι λόγοι που εγώ σας λαλώ», είπε ο Ιησούς, «είναι πνεύμα και είναι ζωή.» «Αύτη δε είναι η αιώνιος ζωή, να γνωρίζωσι Σε, τον μόνον αληθινόν Θεόν, και Εκείνον τον οποίον απέστειλας.» Εκκλησιαστής 7:12· Ιωάννης 6:63· 17:3, R.V.

Η δημιουργική ενέργεια που κάλεσε τους κόσμους στην ύπαρξη βρίσκεται στον λόγο του Θεού. Αυτός ο λόγος μεταδίδει δύναμη· γεννά ζωή. Κάθε εντολή είναι μια υπόσχεση· όταν γίνεται δεκτή από τη θέληση, όταν λαμβάνεται μέσα στην ψυχή, φέρει μαζί της τη ζωή του Απειρού. Μεταμορφώνει τη φύση και αναδημιουργεί την ψυχή κατά την εικόνα του Θεού.

Η ζωή που μεταδίδεται κατ’ αυτόν τον τρόπο, κατά τον ίδιο τρόπο και διατηρείται. «Με πάντα λόγον εξερχόμενον διά στόματος Θεού» (Κατά Ματθαῖον 4:4) θέλει ζήσει ο άνθρωπος.

«Ο νους, η ψυχή, οικοδομείται από εκείνο με το οποίο τρέφεται· και εναπόκειται σε εμάς να καθορίσουμε με τι θα τραφεί. Είναι μέσα στη δύναμη του καθενός να επιλέγει τα θέματα που θα απασχολούν τις σκέψεις και θα διαμορφώνουν τον χαρακτήρα. Για κάθε ανθρώπινο ον που έχει το προνόμιο της πρόσβασης στις Γραφές, ο Θεός λέγει: “Εγραψα προς αυτόν τα μεγαλεία του νόμου Μου”. “Επικαλέσθητί Με, και θέλω σοι αποκρίνεσθαι, και θέλω σοι αναγγείλει μεγάλα και απόκρυφα πράγματα, τα οποία δεν γνωρίζεις.” Ωσηέ 8:12· Ιερεμίας 33:3.»

«Με τον λόγο του Θεού στα χέρια του, κάθε άνθρωπος, όπου κι αν έχει πέσει ο κλήρος της ζωής του, μπορεί να έχει τέτοια συντροφιά, όποια ο ίδιος θα επιλέξει. Στις σελίδες του μπορεί να συνομιλεί με τους ευγενέστερους και αρίστους του ανθρωπίνου γένους και να ακούει τη φωνή του Αιωνίου καθώς Αυτός ομιλεί προς τους ανθρώπους. Καθώς μελετά και στοχάζεται επάνω στα θέματα στα οποία “επιθυμούν άγγελοι να παρακύψωσι” (1 Πέτρου 1:12), μπορεί να έχει τη συντροφιά τους. Μπορεί να ακολουθεί τα βήματα του ουρανού Διδασκάλου και να ακούει τα λόγια Του όπως όταν δίδασκε σε όρος και πεδιάδα και θάλασσα. Μπορεί να κατοικεί σ’ αυτόν τον κόσμο μέσα στην ατμόσφαιρα του ουρανού, μεταδίδοντας στους θλιμμένους και πειραζομένους της γης σκέψεις ελπίδας και πόθους για αγιότητα· και ο ίδιος να έρχεται ολοένα πλησιέστερα σε κοινωνία με τον Αόρατο· όπως εκείνος των παλαιών χρόνων που περιεπάτησε με τον Θεό, πλησιάζοντας όλο και περισσότερο το κατώφλι του αιωνίου κόσμου, ώσπου οι πύλες θα ανοιχθούν και θα εισέλθει εκεί. Δεν θα βρεθεί ως ξένος. Οι φωνές που θα τον υποδεχθούν είναι οι φωνές των αγίων, οι οποίοι, αθέατοι, υπήρξαν στη γη σύντροφοί του—φωνές που εδώ έμαθε να διακρίνει και να αγαπά. Εκείνος που, διά του λόγου του Θεού, έζησε σε κοινωνία με τον ουρανό, θα βρεθεί οικείος μέσα στη συντροφιά του ουρανού». Education, 123–127.